



Jan Julínek: Už jsem se z každé změny nestresoval

Loňský jubilejní ročník Jiráskova Hronova byl do poslední chvíle nejistý. Byla pro vás letos situace jednodušší?

Jak se to vezme. Při tom, co se stále děje, nebylo nic jistého do poslední chvíle. Ale budu mluvit jen za sebe – po té loňské zkušenosti jsem k tomu přistupoval pragmatičtěji, s větší rozvahou a klidem. Už jsem se tak nestresoval z každé změny, která přišla, protože jsem věděl, že rozhodně není poslední. Pozitivně nás překvapilo, že se podařilo realizovat drtivou většinu celostátních přehlídek. Na druhé straně nám to trochu zkomplikovalo přípravy. Po loňské zkušenosti jsme si říkali, že patrně nebude Mladá scéna a Dětská scéna, ale obojí se odehrálo, a tak jsme na poslední chvíli přidali prostor Myšárny, aby se nám inscenace někam vešly. Sokolovnu jsme stejně jako loni vypustili.

Pozitivní je, že program je díky množství uskutečněných přehlídek více naplněný. Také park je docela programově nabušený, a hrát se bude i na náměstí – i když ne tolik jako loni.

Vznikla spousta kratších a komornějších věcí, což je pravděpodobně způsobeno tím, že soubory mohly zkoušet tak maximálně doma v obýváku, a ty inscenace jsou tomu přizpůsobené. V programu je tedy velká řada malých produkcí, ale je tam i velké divadlo. Takže myslím, že ten program bude zajímavý.

Všimla jsem si, že některé soubory se objevují na různých přehlídkách se stejnými tituly, a tak se stává, že jsou nominovány či doporučeny z různých přehlídek. Jak se z těchto nominací a doporučení vybírá?

Letos těch nominací bylo méně, zato bylo více doporučení. Některé přehlídky dokonce vůbec ne-nominovaly, ale jen doporučovaly. O účasti na Hronově rozhoduje programová rada, která je složena z odborných pracovníků NIPOS a dalších odborníků, kteří viděli ty inscenace na přehlídkách. Rada dává doporučení, kdo připadá v úvahu. Já osobně se vždycky snažím do programu JH dostat maximum možných představení. A letos se víceméně podařilo dostat tam všechny doporučené, s nimiž jsme našli časovou shodu. Takže se dá říci, že drtivá většina doporučení z přehlídek se v programu JH objeví.

Čtenáře jistě bude zajímat, kdo konkrétně o tom rozhoduje. To souvisí s onou každoroční otázkou „Kdo to sem poslal?“

Těch lidí je samozřejmě více. V dramaturgické radě jsou Milan Schejbal, Jaromír Hruška a Luděk



Horký. Programová rada je složena z odborných pracovníků divadelních oborů NIPOS-ARTAMA a ředitelky KIS Hronov (Šárka Čmelíková). Festivalový výbor se skládá ze zástupců Ministerstva kultury České republiky, NIPOS-ARTAMA, Města Hronov a KIS Hronov a zástupců organizací a spolků celorepublikově působících v oblasti amatérského divadla a dramatické výchovy u nás, jako jsou Amatérská divadelní asociace, Česká sekce UNIMA, České středisko AITA/IATA, Klub přátel umění v ČR, Kulturní a informační středisko Hronov, Společnost Amatérské divadlo a svět, Svaz českých divadelních ochotníků a Volné sdružení východočeských divadelníků.

Kolik tedy konkrétně bude na Hronově inscenací?

Hlavní program nabídne 22 inscenací v 76 představeních. Doprovodný a tzv. off program dalších více než 40 divadelních představení a přes 20 koncertů.

To je tedy úctyhodné množství. Z jakých přehlídek konkrétně přišly nominace a doporučení? I když se jedná o mezidruhovou přehlídku, většinu asi budou mít činoherní soubory z Volyně?

To se nedá říct. Je pravda, že činohra je zastoupena více tituly, ale není to úplně zásadní. Rozhodně to není tak, že by Volyně převládala všechny ostatní. Nominace a doporučení přišla z přehlídek Volyňský Piknik, Šrámkův Písek, Loutkářská Chru-

dim, Mladá scéna Ústí nad Orlicí, Dětská scéna Svitavy, Wolkrův Prostějov. Neuskutečnily se pouze přehlídky Otevřeno Kolín, Popelka Rakovník a festival seniorského divadla. Mimo systém celostátních přehlídek vybrala programová rada jednu inscenaci z neuskutečněného programu KDP jako zástupce venkovských divadel. Je to inscenace Řeči Dobřichovské divadelní společnosti.

Kde všude se tedy bude hrát? Jak to počítám, tak v Jiráskově divadle, Čapkově sále a Myšárně. A samozřejmě v parku.

Ano, v parku Aloise Jiráska budou dokonce dvě scény, jak bylo zvykem i v minulosti. Hlavní a malá stage, která nahrazuje stan. Je to dobré z několika důvodů – v dané situaci, kdy se musí hlídat počty lidí ve vnitřních prostorách, vlastně není jasné, jestli je stan vnitřní, nebo venkovní prostor, ale přiklonili jsme se k tomu, že je to prostor venkovní. Loni to bylo docela oblíbené, a věřím, že i letos bude diváků dostatek. Dvě inscenace se uskuteční v meditační zahradě u hronovského kostela. Zprostředkovala to ředitelka KIS Šárka Čmelíková. Letos to zkusíme poprvé, a když se to osvědčí, mohlo by se tam příští rok dát inscenací více. Jen jsme řešili, jestli se programy v parku a v meditační zahradě nebudou rušit, ale vypadá to, že ne. A samozřejmě budou probíhat představení i na náměstí.

Důležitou součástí Jiráskova Hronova jsou semináře. Loni jich bylo méně, letos jste se vrátili k vyššímu počtu...

Zkusili jsme nabídku rozšířit. Je tam jedenáct seminářů, podařilo se nám lépe domluvit s hygienou, co se týká počtu ubytování, což zajišťuje Šárka Čmelíková. Díky tomu můžeme ubytovat více lidí, takže jsme mohli realizovat více seminářů. Nejsou úplně přeplněné. Očekávalo se, že návrat lidí nebude takový boom, ale momentálně máme asi 130–140 seminaristů. To je podle mého v téhle nejistě době dobrý výsledek.

Jak odhadujete celkový počet účastníků JH?

Určitě jich bude něco přes dvě stovky. Když dám dohromady účinkující, seminaristy, včetně semináře SČDO, organizační štáb, redakci a festivalové hosty.

Letos dochází k určité změně i ve zpravodajství z JH. Nebude už jen papírový Zpravodaj, ale navíc...

Rozhodli jsme se letos rozšířit informovanost. Informační kanály se rozšíří o nový zpravodajský portál jiraskuvhronov.info, který funguje v nějaké

pokračování na straně 2



A je to tady zas!

Loňské i letošní covidové nejistoty roztály společně s loňskými sněhy, a jsme tady zas – navzdory rouškování, které se už stalo – snad ne natrvalo – součástí našich životů.

Jistě je, že 91. Jiráskův Hronov odstartoval a to v plné síle. Nabíť program od víkendu do víkendu rozžije nejen Jiráskovo divadlo, jehož dostavby se **Mistr Jirásek** už nedočkal, ale také Čapkův sál či miniaturní Myšárnu, a dokonce letos poprvé můžete zažít jako hrací místo meditační zahradu u kostela. Zdá se, že vše funguje, jak má, i když **Janu Julínkovi** se sem tam zjeví vlasy na hlavě, když dohledává místa k ubytování či řeší na poslední chvíli změnu lektora semináře. Inu být programovým ředitelem Jiráskova Hronova může být dosti adrenalinová záležitost. O tom ví své i Milan Strotzer, který letos do Zpravodaje přispěje svými vzpomínkami na proměny festivalu během desítek let, kdy byl oním programovým ředitelem on.

Novinkou letošního Zpravodaje bude i rubrika **Radky Hrdinové**, která už několik desetiletí nejen navštěvuje festival, ale jako zdatná turistka na vlastní nohy obešla hronovské okolí – včetně zdejších vrchů – mnohokrát. A nenechá si to pro sebe – každý den vám doporučí nějaký malý výlet, pokud byste si chtěli oddychnout od roušek a divadla.

A protože si myslím, že „trocha poezie nikoho nezabije“, oslovila jsem naše umělecké spolupracovníky, oblíbenou Blondýnu **Evu Sukovou** a neméně oblíbeného glosátora a tvůrce stovek písňových textů **Jana Duchka**, který letos z funkce spolupracovníka redakce povýšil na lektora semináře, aby nám do Zpravodaje přispěli verši.

Naši redaktori, recenzenti i spolupracovníci už nažhavili počítače a po celý týden budou ve střehu, abychom vám čtenářům zprostředkovali co nejvíce z festivalového dění. A to tentokrát nejen v papírové formě, ale také na zbrusu novém webu www.jiraskuvhronov@Inko, kam samozřejmě své příspěvky můžete přispět i vy.

Přejme si tedy příjemně strávený týden s přáteli a hlavně divadlem – amatérským i profesionálním – bez ohledu na počasí. A co byste si neměli nechat ujít? Třeba vás inspirují odpovědi lektorů a redaktorů.

Jana Soprová

pokračování ze strany 1

formě už od začátku července. Čtenáři by tam měli najít recenze, články, rozhovory, ohlasy, informace o programu, ale také třeba navigační mapu Hronova či odkazy na youtube. Bude to interaktivnější, živější. To znamená, že kdo nechce mít papírový Zpravodaj, bude mít průběžně během dne možnost sledovat zprávy, co se aktuálně děje v rámci Hronova. Letos to zkusíme poprvé, uvidíme, co to udělá. Ale ten formát si určitě svého čtenáře a sledovatele najde. Bude tam prostor pro blogy. Takže

kdo si chce psát svůj blog v rámci Jiráskova Hronova, tak bude mít možnost prezentace v rámci tohoto webu. Papírový Zpravodaj JH bude samozřejmě každodenně k dispozici všem účastníkům, včetně posledního čísla, které vychází v neděli v elektronické podobě.

Tak už nezbyvá než si vzájemně popřát, ať nám to letos zase vyjde tak, jak má.

Jana Soprová

Obyčejná dřevěná lávka přes potok

Vzpomínka Hany Voříškové na profesora Jana Císaře“.

Pana profesora Císaře jsem poprvé spatřila a uslyšela na přelomu 80. a 90. let v Ústí nad Orlicí na jedné z lekcí lidové konzervatoře pro vedoucí literárně dramatických oborů. Paní Císařová (spolu s Nadou Gregarovou) tenhle „klub“ tenkrát organizovala, tuším, že pod krajským kulturním střediskem v Hradci Králové.

Sedím v učebně u stolu někde vpravo vzhůru. A vlevo vepředu sedí za stolem muž s přivřenými očima, hluboce ponořený do tématu, o němž přednáší, a po celou dobu rozmlouvání si hraje se svými brýlemi. Přednášce jsem myslím dost nerozuměla. Nebyla jsem a dosud nejsem zkušená ani sečtělá v divadelní teorii a historii natolik, abych mohla s myšlenkami pana profesora navázat spojení. Nepoznala jsem tenkrát, nakolik je přednášející muž v kontaktu s námi posluchači. Ale zaujalo mě, jak velice ho baví přemýšlení a formulování myšlenek. A možná mě i zamrzelo, že s ním nedokážu spojení navázat.

Později jsem pana profesora potkávala na přehlídkách amatérského divadla, především na Audimaforu v Hradci Králové, kde býval členem lektorského sboru. Složení poroty zde bývalo pestré a jednotliví lektori netrvali na tom, aby byli jednotní ve svých názorech na zhlédnutá představení. Spíš naopak. Předkládali nám posluchačům pestrost úhlů pohledu, zkušeností, souvislostí a rádi se mezi sebou i vtipně popíchovali. Pan profesor Císař se při diskuzích chvílemi nořil do divadelní teorie a historie, chvílemi vyplouval do přítomné situace aktuálního představení, dění na jevišti a v hledišti. Občas s humorem a sebeironií komentoval svoji pozici pamětníka a „stařešiny“. Bavilo mě být u toho. Místy se mi podařilo lapit nějaký jeho postřeh, myšlenku a udržet je v hlavě. A vstřebávala jsem lásku pana Císaře k divadlu, k amatérskému divadlu, k přemýšlení o divadle a jeho smyslu pro humor. Myslím, že z mého úhlu pohledu se mlha mezi námi začala jemně trhat.

Překvapovalo mě, když jsem se občas dozvěděla, že pana Císaře zaujalo nějaké moje představení. Jak se divadelník takového vzdělání, rozhledu a zku-

šeností může pozastavit nad papírovými panáčky na špejlích? Přímou z očí do očí jsme si spolu o tom povídali málokdy. Myslím, že jsme vůči sobě byli plaší. Spíš jsem si od něj občas přečetla recenzi, anebo mi někdo vyprávěl, že pan profesor říkal... Jednou jsem hrála divadlo i v rodině pana Císaře. A naším prostředníkem byla paní Císařová. Občas jsme si s Císařovými vyměnili dopis nebo pohled. Paní Císařová psala a vyřizovala mi pozdravení od Janka. Později paní Císařová telefonovala a vyřizovala mi opět pozdravení od Janka. Oni dva byli v mých očích vzájemně propojené bytosti. Pár.

Náš vztah s panem profesorem, s panem Císařem, s Jankem zůstal pro mě tajemstvím. Tuším, že jsme si nějakým způsobem byli blízcí a že jsme se o tom dozvěděli skrze divadlo. I jemu vděčím za zkušenost, že divadlo může stavět mosty mezi lidmi. Někdy i mezi bytostmi zdánlivě z jiných planet. Možná, že mezi námi dvěma spočívá spíš lávka než most. Obyčejná dřevěná lávka přes potok, zábradlí nenaťčené, dole, na břehu potoka pomněnky.

H.V.



Vzpomínka na hronovského divadelníka a organizátora **Miroslava Houšťku**, který zemřel 6. 8. 2020.

WHO IS WHO?



Jaromír Hruška

A, B, C, Divadla – ABeCeDa Divadla 2021



Jan Holec a Magdaléna Tkačíková

HaR jako Herec a Režisér



Lukáš Habanec

HD jako Hudební dílna



Jan Duchek

THT jako Tvorba Hudebního Textu



Pavel Skála a Jan Mrázek

PRO jako PROCes a PROdukt



Josef Jelínek

L-A-M jako Loutka – Animace – Manipulace



Miroslav Ondra

HJ jako Herecké Jednání



Vít a Malina Procházkovi, Lukáš Filler – Chůdadlo

NC jako Nový Cirkus



René Nekuda

TP jako Tvůrčí Psaní



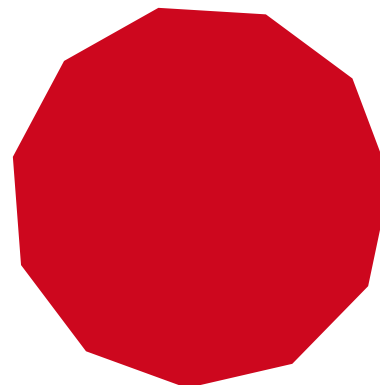
Eva Suková

D jako Dětský seminář a Devatero pohádek



Michal Hecht, Asistentka: Štěpánka Elgrová

P jako Pantomima



Náchodská divadelní scéna Náchod Generálka Jeho Veličenstva



0 jednom velkém úkolu

Recenze

Když člověk coby, dejme tomu, porotce krajské přehlídky najde v programu totéž jméno v obsazení i u položky „režie“, už zpravidla ví, čím začít: Vážený pane režiséře / vážená paní režisérko, tohle raději nedělejte, k režii je potřeba odstup a ten z jeviště nemáte, a tak dál a tak dál. Občas člověk ovšem narazí na výjimku, které tahle herecká samorežie nějakým zázračným způsobem funguje – a já jsem jako porotce v Červeném Kostelci před pár lety několikrát narazil na paní Ludmilu Šmídovou, která tento souběh provozuje již dlouhá léta, konkrétně dle DbČAD někdy od počátku osmdesátých let

Vždy se dovedla obsadit i do rolí vysloveně hlavních, aniž by ovšem režii šidila. Situace v jejích inscenacích bývaly vybudované, vedlejší postavy nebyly upozaděné a ačkoliv paní Šmídová coby zkušená herečka vynikajících kvalit jevišti svým

kouzlem přirozeně vévodila, rozhodně žádnou inscenaci nepostavila jako svou exhibici s pár přihrávači uklizenými někde na boku a vzadu.

Tyhle kvality zůstaly i Generálce Jeho Veličenstva, ale řekl bych, že je to té inscenaci v jistém slova smyslu na škodu. Hubačova hra totiž jako exhibice velké herečky napsána byla: jejím tématem je to, jak do rigidního a jaksi chlapsky sebevážného běhu dějin zasáhla jedna hubatá, drzá ženská způsobem, který úplně postaví na hlavu svět Napoleonova ostrovního vězení. Když se ale postava Josefíny nehrne dravě dopředu a nesnaží se zmocnit každické situace a urvat si ji pro sebe, zbyde z toho taková zdvořilá historická hra, v níž jde ona energická dáma tak nějak náhodou kolem.

Myslím, že tentokrát si paní Šmídová vybrala úkol opravdu velký a nesnadný. Tahle role razantní ženy



z lidu totiž není jejímu naturelu tak docela blízká: paní Šmídová, tato náchodská Danielle Darrieux, je herečka aristokratického šarmu, intelektuálního nadhledu a jemné ironie. Nic z toho nejsou obvyklé atributy hereckého stylu Jiřiny Bohdalové, již text vznikl takřkajíc na míru – mnohem blíže jí byla třeba hlavní role v Popelu a pálence, v níž v pozdním věku zářila velká tragédka a ironička Jaroslava Adamová. Josefina v náchodské inscenaci je tak jaksi rozkročená mezi naturelem, který je vlastní její představitelce, a požadavky, které na ni klade její autor. Přiznám se, že proto šlo v mých očích o zážitek poněkud dietnější, než jsem od předchozích inscenací této tvůrčí dílny zvyklý. I tak ale šlo nesporně o důstojné a kultivované zahájení letošního Jiráskova Hronova, za něž patří Náchodské divadelní scéně velký dík.

Michal Zahálka

Ludmila Šmídová: Každá nová inscenace přináší trápení, i když já tomu říkám hledání...

Tradiční zahájení Jiráskova Hronova je vždy spojeno s místními soubory. Paní Ludmila Šmídová patří k osobnostem, o kterých se ve Východočeském kraji ví. V oblasti amatérského divadla se pohybuje už mnoho desetiletí a stále jí baví hledat a nacházet v něm něco nového, inspirativního.

Na Hronov přijíždíte s inscenací hry Jiřího Hubače Generálka Jeho Veličenstva. Vy jste inscenaci nejen režírovala, ale také v ní hrajete. Od premiéry už nás dělí více než dva roky. Vzpomenete si ještě, jak vznikl nápad na scénickou realizaci tohoto titulu?

Generálku Jeho Veličenstva dnes hrajeme již podruhé. Poprvé to bylo v roce 1990, kdy jsem hrála Josefínu jako Pontiusova manželka. A protože jsem jak na práci na této hře, tak i na hru samou ráda vzpomínala, svádělo mě to se k ní ještě jednou vrátit. Když jsem se dozvěděla,

že na Jezerce hrají „Generálku“ a paní Bohdalová hraje Josefínu jako babička, byl to pro mě impuls, abych si ještě jednou v tak krásné a vtipné hře zahrála. Náhoda tomu chtěla, že jsem potkala pana Ryse, který projevil zájem si zahrát divadlo a já měla Napoleona. Až na generála Gourgaux

da, kterého přizval pan Rys, mě ostatní oslovení účinkující, které jsem znala z předešlých inscenací, přislíbili účast a tak jsme mohli začít zkoušet.

Vzhledem ke coronavirové situaci jste si zatím moc nezahráli. Vzpomínáte na premiéru, event. na nějaký třeba kuriozní zážitek z repríz?

Ano, pro situaci s koronavirem, bylo odloženo několik zájezdů. Většinu bychom měli odehrát letos na podzim. Jen doufám, že situace bude natolik příznivá, abychom všechny závazky, které máme vůči pořadatelům, mohli splnit. Na premiéru, která se konala v Náchodě, vzpomínám s dobrým pocitem. Podle ohlasů diváků, s námi snad prožili příjemný večer. A kuriozní zážitek? Jak už jsem řekla, pro Covi jsme moc repríz neměli, tak myslím, že ani žádný kuriozní zážitek se zatím nekonal. To, že vyrostle na jevišti nějaká palma, že se přeskočí text díky dříve puštěné hudbě, že se herec překlene a smysl se trochu převrátí, to jsou běžné prohršky, které se během představení stanou, a zvláště pak u nás amatérů. Při hře samé je to přímo „prekérní“ situace, ale později se na to s úsměvem vzpomínám.

V databázi amatérského divadla je u vašeho jména dosti úctyhodný seznam rolí, které jste si zahrála a neméně dlouhý seznam vašich režii. Které z nich vám nejvíce přirostly k srdci?

Bylo jich víc. Hodně vzpomínám na moji první režii hry A. Casony Jitřní paní. Také na Tylovu Tvrdohlavou ženu, kde byla krásná práce s mládeží, kterou jsem si přizvala ze ZUŠky, kde jsem s nimi po několik let pracovala jako lektorka dramatické výchovy. Stejně krásnou práci jsem zažila nedávno se studenty, kde hráli ve hře A. Casony Třetí slovo. Vůbec na práci s mladými lidmi ráda vzpomínám. Ale pokud bych měla říci, které inscenace mi opravdu přirostly k srdci, pak je to hra Jiřího Šotoly Možná je na střeše kůň, z roku 2009, kterou jsem režírovala a zahrála si roli Andy. Ovšem úplně nejvíce vzpomínám na překrásnou roli Emilie Marty z Čapkovy Věci Makropulos. Byla to těžká, ale nádherná práce s výbornými kolegy jako byl pan režisér Ing. Hrudík jako doktor Kolenatý, Jiří Kubina jako Hauk Šendorf a další.

Naopak – litovala jste někdy volby titulu, který jste zvolila, protože to přineslo více trápení než radosti?

Ne, nelitovala. Každá nová inscenace přináší trápení, i když já tomu říkám hledání. Je to ale krásné hledání, které mě velice baví. Někdy to trvá dlouho, zkouší se a zkouší a stále to není ono. Jsou to nervy, někdy i bezesné noci, ale když přijde ten moment, kdy zjistíte, že jste na to přišli a že by to takhle mělo být, je úžasný.

Amatérskému divadlu se věnujete už bezmála šedesát let. Stále vás to baví?

Trošičku to poopravím, ne šedesát let, protože mezi prvním a druhým mým vstupem na jeviště

bylo dvanáct let divadelnické nečinnosti. Prakticky má opravdová divadelnická práce začala v roce 1974, kdy jsem začala zkoušet v pohádce „Zkoušky čerta Belínka“ a baví mě to dodnes.

Co pro vás divadlo znamenalo kdysi a co znamená teď?

Divadlo pro mě vždy znamenalo moc. Jednou jsem prohlásila, že je to jako droga. Nikdy jsem drogy nezkoušela, ale myslím si, že je to stejné. Stále vás to nutí k další a další práci, k dalšímu a dalšímu hledání, aby pak, když se dílo povede a diváci vám dají na vědomí, že jsou spokojeni nejen potleskem, ale třeba i tím, že vás na ulici potkají a řeknou, že se jim to líbilo a na co dalšího se mohou těšit, pak přichází ten krásný pocit, že jste někomu udělali radost. V tu ránu jsou zapomenuty veškeré trampoty, které jako režisér i herec s uvedením měl. Ať se to týká samotného zkoušení, zajištění scény, hudby, rekvizit, kostýmů, financí, to vše zastíní skutečnost, že celé snažení nebylo nadarmo.

Kdo vás ve vaší práci pro divadlo nejvíce ovlivnil?

Měla jsem veliké štěstí, že jsem potkala na Lidové konzervatoři v Hradci Králové dva úžasné profesory. Byli to pan profesor Jan Císař a pan profesor František Štěpánek. Oba dva byli ti, ke kterým jsem vzhlížela s obdivem a úctou. Přednášky pana profesora Císaře mi umožnily nahlédnout do tajností divadla jako takového. Pan profesor Štěpánek mě přivedl k režisérské práci a po celou dobu až do své smrti v roce 2000, sledoval mou divadelnickou činnost. Byl mým velkým učitelem a rádcem, ale i upřímným kritikem, za což jsem mu byla velice vděčná. Pomohl mi získat sebedůvěru, abych se vůbec dokázala do režie pustit. Dodnes vzpomínám na jeho rady a připomínky a snažím se podle nich řídit.

A naopak – jako jedna z významných tvůrčích osobností vašeho kraje, máte nějaké následovníky, pro které jste byla důležitá vy a jste na ně hrdá?

Nevím, zda jsem pro někoho byla důležitá, to by mohl říci každý sám, ale vždy jsem se snažila předávat svou lásku k divadlu, jak nejvíce to šlo. Jsem hrdá na všechny, kdo u divadla zůstali, zvláště pak na ty, kteří si divadelnickou práci zvolili jako své povolání. Je to pro mě velká radost a útěcha, že celé ty roky věnované divadlu nebyly nadarmo.

Co připravujete nyní?

Zatím nemám žádnou představu, co dalšího. Od roku 1980, s výjimkou Věci Makropulos, jsem byla v Náchodě na režii sama, ale asi od roku 2016 má náš soubor dalšího režiséra, který připravuje na červen 2022 českou komedii. Jsem velice ráda, že už nejsem na režii sama. V mém věku už mohu zvolnit.

Pokolikáté jste na Jiráskově Hronově?

Jestli se dá k součtu zařadit i doprovodný program – tedy předvečer, tak jsme na Jiráskově Hronově po čtvrté. V hlavním programu to bylo poprvé v roce 1981, se hrou Alejandra Casony Jitřní paní, která byla mou první režii a ve které jsem si i zahrála. Podruhé v roce 1995 se hrou J. K. Tyla Tvrdohlavá žena, kde jsem opět hrála i režírovala. V doprovodném programu, tj. v předvečer JH v roce 1985 jsme uvedli Čapkovu Věc Makropulos, kde jsem si zahrála Emilii Marty v režii Ing. Hrudíka a dnes hraju Josefinu v Generálce Jeho Veličenstva ve vlastní režii.

Jana Soprová



Anketa

Každoročně vymyslím nějakou otázku, která dosud nezazněla, s níž se obracím na celý okruh lectorů a redakce. Letošním zadáním bylo: Co si nenechám ujít na letošním JH a výzva k nějakému zvolání souvisejícím s letošním JH. A tady jsou odpovědi...

Lukáš Habanec

Na Hronově si letos nenechám ujít mosteckou Její pastorkyňu, snad stihnu i Tesák z Draka, pokusím se být přítomen na koncertě Kočovného divadla Ad Hoc a rozhodně plánuji ověřit, zda mají zdejší podniky v nabídce stále tak chutnou tlačenu.

Jan Duchek

Na Hronově si nenechám ujít ani jeden zpravodaj.

Zvolání: Textovat je lidské!

René Nekuda

Můžu říct VŠECHNO? Na festivalu jsem poprvé a těším se na jeho celkovou atmosféru, o které jsem už hodně slyšel. Jinak z programu bych jmenoval Geisslers Hofcomedianen, které si jistě nenechám ujít.

Vítek Procházka

Na férovku se musím přiznat, že netuším, jaký bude na Hronově program a co tam bude zajímavého. Jsme totiž z "trochu jiného světa. Určitě si nenecháme ujít kávu na náměstí. (a přednášku o hraní na ulici - ale to je proto, že ji budu dělat já :+)

Zvolání: Naše heslo je: "Špatně. Znovu!"

Michal Hecht

NIC.

Zvolání: "....." (to bylo zvolání účastníků neverbální dílny pantomimy, převedené do psaného textu)

Alena Zemančíková

Tentokrát vůbec nevím, co mě čeká, takže si pokud možno nenechám ujít nic. Těším se na nové kousky známých firem (jako je Studio Divadla Dagmar nebo V.A.D. Kladno či soubor z Jaroměře, který si sice pokaždé říká jinak, ale my víme, kdo je za tím), mám radost z toho, že divadlo žije v Mostě a těším se na jeho sdělení. A samozřejmě na setkání k poctě Jana Čísaře, od kterého jsme se snad všichni učili o divadle uvažovat, na DAMU i v nejruznějších seminářích a přehlídkách, s vrcholem vždy na Hronově. Jeho přítomnost na Hronově, samozřejmě až do loňského ročníku, se ještě jednou uskuteční.

Hlásíme se vám z místa

Předem tohoto sloupku bych rád podotkl, že jsem velkým příznivcem zpravodajství České televize, se Studiem 6 jsem si navykl vstávat a tak celkově jsem věrným a vesměs spokojeným divákem. A protože se dívám často, všiml jsem si v posledních měsících, že ona poněkud komická macha živých vstupů z míst, kde se takzvané něco děje, se rozlela i do referování o kulturních akcích. V televizi jsem to dosud zaznamenal jen u koncertů, ale teď jsem to naživo viděl – už podruhé – i v divadle.

Poprvé to bylo před měsícem, když začínala Loutkářská Chrudim. Potřeba živého vstupu do Událostí tehdy připadla na čas, kdy měly svůj kus hrát Buchty a loutky. Jelikož to byl kus dosti krátký, a kdyby začal tak, jak měl, vůbec by se nedočkal plánované relace, poprosil kameraman, jestli by se nemohlo začínat o deset minut později. I to bylo samo o sobě lehce úsměvné (mezi diváky, kteří v sále čekali, seděl mimochodem i ministr Zaorálek, který se na rozdíl od televizního štábu nechoval, jako by se to celé dělo kvůli němu), ale když Buchty a loutky dohrály, ukázalo se, že se relace posunula – a jestli by to, pěkně prosím, herci nemohli sehrát ještě jednou. Buchty a loutky samozřejmě využily šance a onen kousek o tom, jak samy Buchty a loutky před třiceti lety vznikly, sehrály znovu v tak zblázně zkratce a s natolik interními narážkami, že televizní diváci jistě nechápali lauter nic. Poněkud bizarní to ale bylo tak jako tak.

Co jsem ale viděl na hronovském představení Generálky Jeho Veličenstva, tomu vlastně dosud úplně nevěřím. Zatímco v Chrudimi pan kameraman jen prosil o přizpůsobení času, včera Jiráskovo divadlo zažilo živý vstup reportéra ze sálu, kde se hrála komorní konverzačka. Seděl jsem od reportéra na délku celé řady, ale z jeho vstupu jsem slyšel každé slovo – a troufám si tvrdit, že zrovna tak na tom byl i zbytek sálu. A když vstup skončil, ještě se reportér (nikoliv šepem, nikoliv polohlasem, ale celkem naplno sytým znělým barytonem) začal dohadovat s kameramanem o tom, co bylo špatně.

Celou tu dobu, kdy se do divadla nesmělo, jsem se do něj moc těšil – a hádám, že takový jsme tu všichni. Potkat se s někým, kdo přijel točit reportáž z divadelního festivalu, ale chová se, jako by ten festival konal proto, aby měl o čem točit reportáž, mi připadá výsostně chmurné. Je skvělé, když se o Jiráskově Hronovu referuje na místě tak viditelně, za to České televizi díky a sláva, ale ničit to, kvůli čemu se festival v první řadě koná, by snad přeci jen nemuselo být potřeba.

A přinejmenším doufám, že už tento trend nebude postupovat dál. „Hlásím se vám ze šál Národního divadla, vážení diváci. Z jeviště k nám právě přichází představitelka Gertrudy. Paní Medvecká, jak se vám dnes hraje? A jak vidíte své šance v pátem dějství?“

Michal Zahálka

Jak se letos zahajovalo

Několikanásobné zahajování festivalu je oblíbenou tradicí. Nejprve to částečně oficiální, které následuje po představení místního souboru. Je doprovázeno rituálním zažehnutím lucerny, jež pak hoří v předsálí po celý festival, krátkou lehce historickou etudou, na níž se tentokrát dostavil samotný Alois Jirásek, a vytažení festivalové vlajky na stožár.

Ta druhá část patří vždy programovému řediteli festivalu, nyní již po několikáté covidovému řediteli Janu Julínkovi, a je mezi seminaristy oblíbená pro originální přednes oněch banálních, leč

nezbytných pokynů pro seminaristy. I letos hned po přivítání „Takže dobrý večer, já vás tady vítám...“ následoval frenetický potlesk. Není divu, všichni si oddychli, prostě jen proto, že festival JE.

Nezbytné připomenutí: je nutno dodržovat nařízení nosit roušky ve vnitřních prostorách, ale zatímco u seminářů stačilo testování účastníků na počátku, do divadel se budou muset neočkovaní testovat opakovaně (Logiku v tom nehledejte, my ji také nehledáme ...“)

Rafinované je to letos se sprahami, které sice fungují do noci („Pokud se vám nepodaří je najít, odchýtnete si někoho, kdo vypadá, že by to mohl vědět...“), ale po vysprchování nezabouchnete dveře, protože další čekající by znovu musel jít pro klíč.

Seminář HJ jako Herecké jednání – když ze zdravotních důvodů na poslední chvíli odřekl Štěpán Pácl – zachránil situaci hbitě z Brna přispěchavší Miroslav Ondra. Patří mu za to velký potlesk!

Dnes tedy čkejte pokračování zahajování, tentokrát již s oficiálními představiteli na schodech Jiráskova divadla a hurá – další vlajky na stožár po jedenadevadesáté!

jas



Kde se najíst (nejen) v Hronově?

Přímo na náměstí

Pizzerie Stella

Otevírací doba: od 11 do noci

Souřadnice:

50.47989420768725, 16.18194471374859

The Fifties Retro Pub

Otevírací doba: od 8 do 10:30 snídaně, pak do noci

Souřadnice:

50.47978009835642, 16.1818045695655

*Osobní tip: nachos s čedarem

Restaurace Bašta

Otevírací doba: od 9 do noci

Souřadnice:

50.47983298759107, 16.1813929513765

*Tip: tatarák a maso na rožni

Pod křídly anděla

Otevírací doba: od 8 do půlnoci, snídaně od 8 do 11

Souřadnice:

50.48062543203176, 16.181527379309475

Všude možné po Hronově

Stovka u Gurina – asi 100 metrů od náměstí

Otevírací doba: od 10 do noci

Souřadnice:

50.48080504120433, 16.181681913715074

*Tip: Bude se grilovat.

Restaurace U Pilouse

– asi 350 metrů od náměstí

Otevírací doba: o víkendu od 11 do 20 hodin, od pondělí do čtvrtka od 10 do 15 hodin, potom je otevřený stánek v parku

Souřadnice:

50.47823995766743, 16.179706300258363

*Tip: Stánek v parku nabídne mimo jiné bramboráky, klobásy, hermelín, steaky a moravské víno.

Čajovna u bílého draka

– asi 60 metrů od náměstí

Otevírací doba: od 10 do 23 hodin

Souřadnice:

50.48082609438904, 16.181129429061524

*Tip: bude se servírovat indická kuchyně.

BB&C – Bob's Bar & Coffee

– asi 300 metrů od náměstí

Otevírací doba: od 13 hodin

Souřadnice:

50.47833739221532, 16.18362829840209

*Tip: plněné sendviče nebo Ciabatta plněná trhaným hovězím, čedarem a cibulovým chutney

Vietnamské bistro u Mostu

– asi 200 metrů od náměstí

Otevírací doba: od 10 až 22 hodin

Souřadnice:

50.47817525075516, 16.181868413748536

Kebab & coffee Hronov

– asi kilometr od náměstí

Otevírací doba: od 14 do 23 hodin, v pátek a v sobotu do jedné ráno

Souřadnice:

50.47223873383217, 16.180543540728625

Bowling – asi 400 metrů od náměstí

Otevírací doba: od 14 do noci

Souřadnice:

50.47758873857667, 16.179412311892218

(spíš něco menšího k pivu)

Pro ty, kteří vyrazí mimo Hronov

Ve Velkém Poříčí se můžete usadit ve **Staročeské hospůdce**, cestou do Police nad Metují potkáte **Restaurant a Hotel na Mýtě**. Kdo se vydá ke hranici s Polskem, narazí na hospodu **U Papouška** v Malé Čermné nebo na **Kulturní dům** ve Žďárkách.

Touhu po výhledu může naplnit výlet na rozhlednu ve Vysoké Srbské, přímo pod ní funguje hospoda **Na kopci**. Další možností je rozhledna Na Signálu a nedaleké **Pohostinství u Vlčků**, kde vám mimo jiné naservírují místní specialitu – Pavlišovský řízek.

Tipem pro milovníky sladkého je kromě zmrzliny na hronovském náměstí třeba **Běloveská cukrárna**, nadšení kavárníci můžou zamířit třeba do náchodské **Prima sezóny** či **Waffle Cafe**, nebo zkusit **zahradní kavárnu** v Červeném Kostelci.

Veronika Matúšová

A u stánku s koktejly si dám aspoň jednou Bloody Mary, kterou piju jedině v Hronově.

Jan Šotkovský

Jägermeistera ze zkumavky s přáteli. To je prostě třeba.

Milan Schejbal

1) Nenechám si ujít opětovné setkání všech divadelníků (ať už na jevišti či v hledišti) na představeních, neboť to je to, co nám všem tak chybělo...

2) Nenechám si pochopitelně ujít ani vzpomínkové odpoledne na prof. Jana Čiáře.

3) Těším se na všechny kamarády, se kterými se opět uvidím.

4) Palermo.

Eva Suková

Zvolání? Možná "Dej sem dítě!"

Jaromír Hruška

Určitě Abecedu divadla ... z pochopitelných důvodů ... a určitě taky

svou tradiční sklenku dobré whisky v "Čapkárne" s panem profesorem Čiářem

... protože věřím ... že tam stejně někde bude ...

Martin Rumler

Rozhodně nechci přijít o představení V.A.D. Kladno Úl a Její Pastorkyňu souboru Šediny z dědiny. Obojí je velký divadelní zážitek. Určitě si nechci nechat ujít tlačenkou ve Stovce, setkání s přáteli a několik anekdot do Němčoura.

Michal Zahálka

Jakožto nadšený cyklista si na Hronově především nenechám ujít duši – což jsem si rafinovaně pojistil tím, že jsem kolo nechal v Praze. Jakožto člověk s jistým apetitem si nenechám ujít skvělé dlouhé snídaně u Anděla, tatarák v Baště, nějakou tu pizzu ve Stelle, burger ve Fifties a hlavně spousty koktejlů u kamarádů v BB&C. Jakožto náruživý divák si zkusím nenechat ujít co možná nejvíce divadla všech tvarů, barev a chutí, jež Hronov nabízí. Jakožto tvor společenský si zkusím nenechat ujít příležitost promluvit si s žádným z kamarádů, které jsem tak dlouho neviděl. A jakožto někdo, kdo letos bydlí kousek od Sokolovny, budu muset minimálně jednou denně (odhaduji tak kolem čtvrté ranní cestou z Tritonu) ujít pár nezvyklých metrů výškových. Hrozně jsem se na to všechno těšil. Veselme se.

Jan Holec

Ranní kávu a večerní víno.

Magdaléna Tkačíková

Rozmluvy Jana Šotkovského v PC.

pokračování zítra





Uvidíme, uslyšíte...

Sobota 31. 7. 2021

Hlavní program

16.45 a 20.30 Jiráskovo divadlo 125' (P)

Divadelní spolek Vojan, Libice nad Cidlinou

Slaměný klobouk

11.00 a 18.15 a 20.00 Sál Josefa Čapka 40'

Studio Divadla Dagmar, Karlovy Vary

Vyhánění z ráje už proběhlo

13.00 a 16.45 a 21.30 Sál Josefa Čapka 40'

Convivium ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř Hra o duši

14.00 a 17.00 a 19.45 a 23.00 Myšárna 60'

Teď nádech a leť, Praha

Strategie růže

Doprovodný program

14.00 – 16.30 náměstí Čs. armády

Slavnostní zahájení 91. Jiráskova Hronova

13.45 – 14.00 náměstí Čs. armády

Fangle – akrobatická komediální show Chůďadlo,

Stráž nad Nežárkou

14.00 – 15.30 náměstí Čs. armády

Mladý týnišťský big band koncert

Dell Arte – postavy s obříma rukama

Chůďadlo, Stráž nad Nežárkou

14.15 – 15.00 pod hronovskou zvonici

Otevření Cesty psa Voříška

18.00 – 19.00 park A. Jiráska – hlavní stage

Natřije koncert

20.00 – 21.00 park A. Jiráska – hlavní stage

Crazy dogs koncert

21.00 – 23.00 meditační zahrada u kostela

Všech svatých

Sen v noci svatojánské

DK Jirásek, Česká Lípa

22.00 – 23.00 park A. Jiráska – hlavní stage

Vivian koncert



Zpravodaj

91. Jiráskova Hronova 2021

Vydává organizační štáb.

Redakce: Jana Soprová (šéfredaktorka),

Jitka Šotkovská, Martin Rumler, Jan Švácha,

Vladimír Hulec, Michal Zahálka (redaktoři),

spolupracovnice redakce Veronika Matúšová,

Ivo Mičkal (foto), Michal Drtina (grafika a zlom).

Neprošlo jazykovou korekturou.

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.info>

E-mail: jasop@centrum.cz

Putování po hronovském kraji

Redakce Zpravodaje mě letos požádala o osm turistických výletů do okolí Hronova. O mně se totiž ví, že jsem kromě divadla též milovníkem pěšího máchovského putování po kraji, k němuž mě za ta léta, co jezdím na Jiráskův Hronov, poutá velká láska. Je to kraj zá-
dumčivý, hlubokých lesů, stolových hor, skalnatých zákoutí, zázračných studánek, po němž je rozese-
to mnoho skromných i okázalých skvostů barokní architektury. A také kraj prostoupený literárním odkazem minulosti. Stojí za to se po něm porozhlédnout a objevit jeho krásu.

Radmila Hrdinová

Putování první: Vysoká Srbská

Moje oblíbená podvečerní procházka. Od rozcestníku u Jiráskova domku se vydejte po červené značce do kopečka okolo hronovského hřbitova a pokračujte lesem, až vystoupáte na úvozovou cestu mezi poli, lemovanou břízami. Přes vesnici Zlíčko dojdete až do Vysoké Srbské, kde od loňského roku stojí nová rozhledna Na Větrné hůrce. Je volně přístupná a vede na ni pouhých 74 schodů. A je z ní nádherný rozhled na okolní hory, Hejšovinu, Bor, Ostaš či Broumovské stěny, až po hřebeny Krkonoš. Vrátit se můžete po stejné cestě a u kříže odbočit vlevo, po neznámené lesní cestě obejít Kleprlíkovu horu a kolem rybníku se vrátit do Hronova z jiné strany. Je to krásná nenáročná procházka utěšenou krajinou.



Rozhledna Vysoká Srbská neboli Na Větrné hůrce.

Divadelní zázrak

V tom hronovském divadle

zemřela dnes diva dle

nařízení režie

V báru znovu ožije

Introvertní

V horách vyšlo slunko zlaté

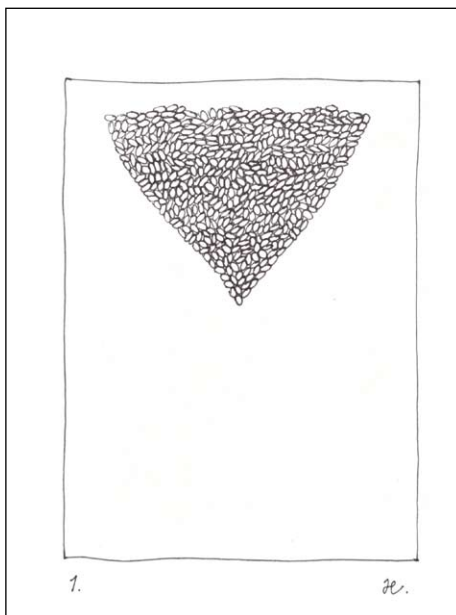
noc se vzdala svého hávu

nemám signál, piju kávu

vychutnávám izolatté

Eva Suková

Jiráskův Hronov – Den první



Kresba: Hana Voříšková

Rozborový seminář Klubu režisérů SČDO

Také v rámci letošního 91. JH se bude konat rozborový seminář Klubu režisérů SČDO. Seminář je určen pro všechny, kteří se zabývají, či chtějí zabývat, rozbohem představení (režiséři, dramaturgové, porotci, herci aj.).

Na každém semináři budou podrobně rozebírána vybraná představení, když úvodní slovo do rozpravy zajišťují členové Klubu režisérů SČDO a následně je možno hovořit i o dalších představeních uvedených v rámci 91. JH, dle zájmu frekventantů.

Rozborový seminář je organizován jako otevřený a mohou ho navštívit všichni, i účastníci přehlídky s jen několikadenním pobytem, kteří mají zájem konfrontovat své názory na představení.

Rozborový seminář bude probíhat od neděle 1. 8. 2021 do soboty 7. 8. 2021, vždy od 10.00, (předpoklad trvání 2–3 hod.), v učebně ZUŠ v Hronově (pod kostelem).

Vedoucím lektorem bude MgA. Zdeněk Janál.

Všichni zájemci jsou vítáni!

Za KR SČDO Jaromír Kejžlar.